

“L'ILLA DEL TRESOR”

GALERIA DEL PALAU. VALÈNCIA 2009
ARA D'ART LES ESCALDES. ANDORRA 2010

Martí Rom. La ironia de l'escultura. Ramon Casalé (Associació Internacional de Crítics d'Art).

“Abandonant el vel concepte de l'objecte únic, a la llarga, del “producte de luxe” per a us individual, l'artista està ara inventat un llenguatge nou de comunicació entre els éssers humans. Renunciant al seu paper ambigu d'aventurer marginal i productor independent, l'artista estarà preparat per al seu paper dominant; l'organització de l'oci”.

Pierre Restany. Catàleg exposició Superlund. 1967

(extret del llibre Moviments artístics des de 1945 d'Edward Lucie-Smith. 1991)

De totes les manifestacions artístiques, possiblement sigui l'escultura la que s'aproximi més a la idea de voler representar la realitat de l'ésser humà, tant des de la vessant figurativa com de l'abstracta. És obvi, doncs, que el seu caràcter tridimensional reafirma aquesta teoria. Per altra banda, també és cert que, amb l'aparició de les noves tecnologies, aquesta situació obliga a replantejar-se diverses qüestions i alhora provoca dubtes, però aquests, en el cas de que existeixin, no deixen de ser anecdòtics, ja que la finalitat que es persegueix és la mateixa.

Per això, quan contemplem l'obra escultòrica de Martí Rom ens adonem de que l'ésser humà com a motor vital i existencial de la nostra societat, sorgeix en cadascuna de les peces realitzades, però no només presencialment, sinó també pels utensilis, eines i objectes que ha anat creant al llarg del temps. Tot això forma part de la seva obra, del seu particular entorn, un entorn ple de paradigmes que aconseguen captar l'atenció de l'espectador, el qual no observa només una escultura de ferro o fusta, sinó que pretén anar més enllà d'allò tangible, originant a la vegada una mena de complicitat, entre l'obra –l'artista- i l'observador –el públic-.

La trajectòria plàstica de Martí Rom és amplia ja que porta més de tres dècades treballant incessantment. Ha emprat diversos materials, entre ells el bronze, la fusta, la pedra, el ferro i el plom; però també conrea la pintura i el dibuix, encara que aquestes facetes no puguin ser tan conegudes es complementen perfectament amb l'escultura.

Respecte al temes que solen aparèixer són ben diversos, tot i que tenen en comú la utilització d'elements fragmentats, acumulats i manipulats. La influència de Miró- Martí Rom de jove estiujava a Mont-roig del Camp i això li va permetre conèixer-lo personalment-, la seva admiració per l'obra de Picasso i el seu interès pel món primitiu, fan que el seu treball estigui impregnat d'elements quasi bé entre surrealistes i abstractes, però que també hi veiem una certa relació amb Joan Brossa, per citar a un artista conceptualment transgressor.

Fins arribar a l'època actual Martí Rom ha emprat diversos materials, cas del bronze –on la m à era un element essencial- i el ferro, tant pintat com no, en que el mateix procés d'oxidació crea una patina, originant-se un cromatisme quasi bé neutre i imperceptible, que s'aproxima al món primitiu, entenent com a primitiu l'evocació del passat. En canvi en les obres més recents, concretament les realitzades en fusta, el color torna a ser protagonista, com per exemple succeeix en les natures mortes –que evoquen a Louis Nevelson i Gerardo Rueda- o els personatges que apareixen sovint en les seves escultures.

Martí Rom sap com tractar i combinar els diferents objectes “retrovés” del camp, del carrer o simplement que hagin estat abandonats en qualsevol altre lloc. Per a nosaltres aquests elements no tenen cap importància, cas de fustes, troncs, pedres, trossos de ferro, eines, estris de treball, utensilis quotidians, etc., però en canvi per a ell sí que són essencials a l’hora de poder crear les seves escultures. D’unes tenaces, d’uns claus, d’unes frontisses o d’unes pales sorgeix un au, un rostre humà o un personatge concret. La veritable raó de representar l’escultura no recau en endinsar-se en un estil o material concret, sinó en la idea que hi ha al darrera seu, en voler mostrar una determinada manera de pensar i de fer, provocant que l’espectador senti interès per a ella.

Les obres de Martí Rom estan plenes d’ironia, d’imaginació i de subtilitat, però sense oblidar que en cadascuna d’elles s’hi troben elements de denúncia social, i per tant l’existència d’un compromís per ensenyar al món les incongruències i desencerts d’una societat complaent en si mateixa i que obvia el que succeeix al seu entorn més immediat, que com assenyala Josep M. Cadena “les vivències son font d’inspiració”. Per això l’artista, gràcies al seu treball pot ensenyar-les, deixant al descobert la veritable raó per la qual segueix lluitant, com és la de la recerca d’un món millor.